

ЗМІСТ

ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА.....	1
НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА І ОБОРОНА.....	1
ЕКОНОМІКА.....	4
СОЦІОЛОГІЯ.....	5
ПОДІЇ ЦЕНТРУ РАЗУМКОВА.....	6

ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ СТОРОНИ НОВОЇ МІНСЬКОЇ УГОДИ

У документах, підписаних після 16-годинних переговорів у Мінську, є як позитивні, так і негативні сторони.

Позитивне те, що є певний набір заходів, що є безумовними і містять у собі терміни виконання. Це те, що стосується припинення вогню, відведення озброєння, звільнення полонених і заручників. Це саме ті питання, які можуть бути вирішені і, вочевидь, мають бути якнайшвидше реалізовані. Інше, що стосується відновлення якогось правового режиму територій, місцевих виборів, конституційних змін, статусу — воно дуже тісно взаємопов'язане між собою і містить дуже багато суперечливих моментів.

Насамперед у цьому процесі потрібні постійні консультації з т.зв. представниками цих регіонів у контактній групі. Зрозуміло, що в цьому процесі виникатиме багато проблем, оскільки ці представники, по суті, представляють інтереси Росії, а не свої. Тому, звичайно, це використовуватиметься для можливого впливу в потрібному напрямі, з огляду на чужі національні інтереси, а також це суттєво ускладнюватиме реалізацію процесу політико-правових домовленостей. Своєю чергою з цими домовленостями пов'язане питання відновлення статусу кордону. І це справді дуже проблемний клубок.

Все пов'язано. Зміни до Конституції пов'язані з якимось особливим режимом, значить, місцеві вибори пов'язані зі змінами до Конституції, а контроль над кордоном пов'язаний і з першим, і з другим, і з третім. Ось це створює реально проблемні моменти домовленостей.

Потрібно розробити логіку реалізації цих заходів. Оскільки процес стосується врегулювання у районах Донецької і Луганської областей, де не проживає зараз значна частина людей, тобто біженців, що виїхали звідти, то потрібно зробити їх голос почутим. Це має бути справа всіх жителів, не лише тих, хто безпосередньо там знаходиться, і не лише тих, хто вибирав самопроголошені структури.

Тоді можна залучати і людей, що знаходяться там, до процесу підготовки змін до Конституції, оскільки це стосується питання децентралізації влади. Зрозуміло, що це повинно виходити з того, що ми не говоримо про федералізацію чи автономізацію. Ми говоримо саме про децентралізацію.

Ці повноваження регіонів надалі не можуть бути використані для блокування чи диктату умов центральної владі.

Всі ці застережливі моменти потрібно вирішувати у відповідних документах. Те ж саме стосується і закону про тимчасовий порядок самоврядування у цих областях. Його потрібно узгодити з правовими нормами відповідних законів. Стосовно виборів, то вони можливі лише за дуже чіткого переліку умов для їх проведення. Це демілітаризація, декриміналізація, відновлення нормальної життєдіяльності, надання права брати участь у виборах громадянам, які там зараз не проживають, але помешкання яких там залишилися. Це дуже серйозна робота і це лише деякі моменти можливого плану дій, який має бути розроблений владою.

Якщо брати до уваги два основні відправні пункти: прийняття змін до Конституції і проведення місцевих виборів, то враховуючи конституційну процедуру, зміни можуть бути внесені восени. Найраніше — вересень-жовтень, якщо проект змін у першому читанні буде ухвалений на цій сесії Верховної Ради, а наступною буде осіння сесія. Тоді залишається час для проведення місцевих виборів. Теоретично, часу вистачить. Але зрозуміло, що тут питання не теорії і конституційної процедури, а політичної волі нашої сусідньої країни-агресора.

Повна версія [тексту](#)

Заступник генерального директора –
директор політико-правових програм
Центру Разумкова
Юрій ЯКИМЕНКО

Національна безпека і оборона**ПЛАНИ ВРЕГУЛЮВАННЯ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО КОНФЛІКТУ:
ЯК ВІДРІЗНИТИ ПРОУКРАЇНСЬКІ ПРОПОЗИЦІЇ ВІД ПРОРОСІЙСЬКИХ?**

З огляду на те, що періодично в політикумі та експертному співтоваристві, як вітчизняному, так і зарубіжному, з'являються різні варіанти "планів врегулювання" російсько-українського конфлікту, вважаємо за необхідне запропонувати чіткі базові критерії, які дозволяють відрізнити підходи, що спрямовані на припинення воєнних дій, політичне врегулювання українсько-російського конфлікту,

від тих, метою яких є ескалація конфлікту з його подальшою консервацією та "замороженням".

У першій графі — підходи, демонстровані державним керівництвом України, активно частиною українського громадянського суспільства, лідерами найвпливовіших країн світу та міжнародних організацій, експертною спільнотою. Вони вироблені на основі міжнародного права і національного

Позиція, спрямована на пошуки реального врегулювання	Позиція, спрямована на послаблення України і створення постійної загрози для міжнародної безпеки
1. Оцінка конфлікту	
Війна між Росією та Україною ("гібридна війна", воєнний конфлікт)	Громадянський конфлікт на території України між владою та населенням окремих регіонів держави
2. Оцінка позиції РФ в конфлікті	
РФ – держава-агресор, сторона конфлікту	Заперечення того, що РФ є стороною конфлікту і бере в ньому як пряму, так і опосередковану участь
3. Оцінка т.зв. ДНР, ЛНР	
Терористичні організації, які не мають права представляти населення відповідних територій, не можуть бути стороною переговорів	Представники населення відповідних територій, мають розглядатися як суб'єкти переговорів з Києвом
4. Статус територій, контрольованих т.зв. ДНР і ЛНР	
Території України, які є тимчасово окупованими і не мають іншого правового статусу	Території самопроголошених утворень, які можуть претендувати на автономію чи особливий правовий статус (зокрема, суб'єктів майбутньої української федерації з правом вето стосовно зовнішньої політики держави та деяких інших питань)
5. Пропозиція щодо федералізації України як засобу вирішення конфлікту	
Категорично неприйнятна, оскільки є засобом реалізації інтересів Росії на території України, відкритим втручанням в її внутрішні справи та не підтримується переважно більшістю населення країни. Натомість пропонується державна політика децентралізації (надання більших повноважень і інструментів органам місцевого самоврядування)	Вимога федералізації або автономії самопроголошених утворень як єдиного шляху вирішення конфлікту

законодавства України, відповідають національним інтересам України та спрямовані на зміцнення європейської і міжнародної безпеки.

В іншій графі — підходи, що найчастіше озвучуються державним керівництвом РФ, а також мас-медіа, політиками, на яких Кремль має вплив. Ці підходи

спрямовані на перетворення українсько-російського конфлікту на постійну загрозу для регіональної і міжнародної безпеки і стабільності, а також на максимально можливе ослаблення України як держави і як суб'єкта міжнародного права, що прямо відповідає інтересам нинішнього державного керівництва РФ.

Співдиректор програм зовнішньої політики та міжнародної безпеки Центру Разумкова
Олексій МЕЛЬНИК

Провідний експерт політико-правових програм Центру Разумкова
Віктор ЗАМ'ЯТИН

ЩОДО ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНИХ ЗАХОДІВ З ПРИМУШЕННЯ РОСІЇ ДО МИРУ

Ідеться про підвищення ролі РБ ООН у цьому процесі, яка сьогодні обмежується правом Росії вето проти проектів резолюцій РБ. Пропонується не ініціювати будь-які реформи ООН (це тривала та контраверсійна процедура), а скористатися наявними можливостями, прописаними у Статуті ООН.

У статті 27 Статуту визначено:

3. Решения Совета Безопасности по всем другим вопросам (кроме процедурных, про які йдеться в п.2. ст.27 – ред.) считаются принятыми, когда за них поданы голоса девяти членов Совета, включая совпадающие голоса всех постоянных членов Совета, причем сторона, участвующая в споре, должна воздержаться от голосования при принятии решения...¹

Тобто головною проблемою є визнання Росії стороною конфлікту. У принципі, для цього потрібне звернення України до РБ ООН з проханням визнати факт агресії Росії. Але Росія, користуючись правом вето, постійно блокує процес розгляду російсько-українського конфлікту та будь-які рішення РБ ООН, що містять хоча б натяки на звинувачення її в агресії. Проте, Україна може звернутися не до РБ ООН, а до Генеральної Асамблеї ООН. Росія і цього разу може спробувати загальмувати переформатування обговорення конфлікту (в ГА замість РБ ООН), посилаючись на статтю 12 Статуту ООН:

Когда Совет Безопасности выполняет возложенные на него настоящим Уставом функции по отношению к какому-либо спору или ситуации, Генеральная Ассамблея не может делать какие-либо рекомендации, касающиеся данного спора или ситуации, если Совет Безопасности не запросит об этом¹.

Однак, на цей випадок є процедура (і прецеденти, зокрема стосовно палестинсько-ізраїльського конфлікту, коли правом вето

скористалися США) ухвалення Генеральною Асамблеєю ООН заветованих проектів резолюцій РБ. Ця процедура визначена Резолюцією 377 (V) Генеральної Асамблеї ООН "Єдинство на пользу миру" від 3 листопада 1950р.²:

... если Совет Безопасности, в результате разногласия постоянных членов, оказывается не в состоянии выполнить свою главную обязанность по поддержанию международного мира и безопасности во всех случаях, когда имеются основания усматривать угрозу миру, нарушение мира или акт агрессии, Генеральная Ассамблея немедленно рассматривает этот вопрос с целью сделать членам Организации необходимые рекомендации относительно коллективных мер, включая – в случае нарушения мира или акта агрессии – применение, когда это необходимо, вооруженных сил для поддержания или восстановления международного мира и безопасности. В период между сессиями Генеральная Ассамблея может собраться на чрезвычайную специальную сессию, созываемую в течение двадцати четырех часов со времени поступления требования о таком созыве. Такая чрезвычайная специальная сессия созывается по требованию Совета Безопасности, поддержанному голосами любых семи членов Совета, или по требованию большинства членов Организации Объединенных Наций.

Таким чином, алгоритм дій України як сторони-жертви полягає в законодавчому визнанні нею самою Росії стороною конфлікту (до чого готові й багато інших держав). Верховна Рада це зробила 27 лютого 2015р., ухваливши відповідне звернення із закликом до міжнародного співтовариства "визнати факт агресії проти України, окупації її території і посилити вимоги щодо повернення

¹ Тут цитується Статут ООН. – Офіційний сайт ООН, <http://www.un.org/ru>. Виділення – ред.

² Веб-сторінка Генеральної Асамблеї ООН. – <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/RESOLUTION/GEN/NRO/062/19/IMG/NRO06219.pdf?OpenElement>.

до міжнародно визнаних кордонів України, запобігши створенню небезпечного прецеденту у вигляді грубого порушення світового порядку та системи безпеки, що склалися після Другої світової війни”.

Це є потрібним, але не достатнім кроком. Треба адресно звернутися до Ради Безпеки та Генеральної Асамблеї ООН з вимогою скликати надзвичайну спеціальну сесію, до порядку денного якої внести питання **визнання конфлікту внутрішнім інтернаціоналізованим, інспірованим Росією і таким, що точиться**

за її участі (звичайно з наданням незаперечних доказів вини Росії). Після ухвалення позитивного рішення – заради чого Президенту, МЗС та іншим державним і суспільним інститутам України слід наполегливо попрацювати, – у ГА та РБ ООН будуть усі підстави запроваджувати проти Росії адекватні (аж до силових, відповідно до Глави VII Статуту ООН) заходи, від голосування стосовно яких вона усувається.

Докладно див.: Національна безпека і оборона, 2014, №5-6.

ВВЕДЕННЯ ВОЄННОГО СТАНУ НЕ ЗАШКОДИТЬ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ З МВФ

Рішення про введення воєнного стану вимагає дискусії. Проте воно запізнилося вже місяців на дев'ять – воєнний стан мав бути введений з початком агресії в Криму, згідно з українським законодавством. А коли зараз звучать аргументи про доцільність чи недоцільність цього рішення з вуст наших офіційних осіб, то виникають великі сумніви в їх щирості. Відкладання цього кроку можна було зрозуміти, коли була необхідність проведення президентських і парламентських виборів. А зараз аргумент про нібито ускладнення співпраці з МВФ внаслідок введення воєнного стану – це абсолютне лукавство, тому що не в цьому головна проблема. Головна проблема при здобутті кредитів МВФ – це відсутність реальних реформ, а не введення воєнного стану.

Другий аргумент, який звучить, – введення воєнного стану приведе до істотних обмежень прав громадян, вилучення техніки у підприємств і т.д. Це теж не зовсім правильно, і це теж залякування. Під час режиму АТО, яка зараз триває, вводяться не менш істотні обмеження прав громадян. При цьому згідно зі ст.64 Конституції є перелік прав, на які не накладаються обмеження ні в одному, ні в іншому

випадку. Тому загроза для прав і свобод громадян – це теж безпідставний аргумент.

Саме ж введення воєнного стану дасть принаймні визначення нашій ситуації: це не антитерористична операція, а війна, що істотно полегшить позицію української сторони стосовно звинувачень у тому, що, наприклад, не виплачуються пенсії населенню окупованих Донецької і Луганської областей. Адже якщо йде війна, і території окуповані, відповідальність за забезпечення населення на цих територіях покладається на країну-окупанта.

Слід зазначити, що воєнний стан може вводитися як на всій території країни, так і на окремих її частині, тобто частково. І зараз ідеться про доцільність введення воєнного стану на тій території, яка вже окупована, а також на прилеглих територіях до зони конфлікту.

Крім того, введення воєнного стану не є оголошенням війни Росії. Це декларація того, що проти України здійснюється військова агресія.

Повна версія [тексту](#)

Співдиректор програм зовнішньої політики та міжнародної безпеки Центру Разумкова Олексій МЕЛЬНИК

ЄВРОПА ВЖЕ ЗРОЗУМІЛА, ЩО ДІЇ РОСІЇ НА ДОНБАСІ ЗАГРОЖУЮТЬ КОНТИНЕНТАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ

Останнім часом суттєво змінилася риторика європейських лідерів при обговоренні кризи. По-перше, ця криза вже не називається “українською”, це українсько-російська криза. По-друге, А.Меркель під час спільної прес-конференції у Вашингтоні 9 лютого кілька разів, чітко наголосила на тому, що ми боремося не лише за Україну – ми боремося за нашу власну безпеку, тобто це наш власний інтерес. Я хочу наголосити, що це відбулося зовсім нещодавно, тому що буквально місяць-два тому всі говорили переважно про допомогу Україні. Зараз вже чітко змінився акцент на те,

що потрібно допомагати собі, тому що це торкається інтересів національної і глобальної безпеки.

Другою ключовою тезою є те, що жодні розбіжності між Європою, зокрема Німеччиною, і США не здатні підірвати євроатлантичну солідарність. Між ними можуть бути суперечки тактичних питань, але Європа і Америка єдині, коли стосується принципів і цінностей.

Повна версія [тексту](#)

Співдиректор програм зовнішньої політики та міжнародної безпеки Центру Разумкова Олексій МЕЛЬНИК

ЧИМ ЗАГРОЖУЮТЬ УКРАЇНІ РОСІЙСЬКІ МИРОТВОРЦІ

Перше, про що необхідно пам'ятати при обговоренні теми миротворців: можливість для введення міжнародного миротворчого контингенту відкривається виключно тоді, коли на це дають свою згоду обидві сторони конфлікту.

Відповідно, для появи миротворців в Україні потрібно спершу домовитися з бойовиками т.зв. ДНР і ЛНР про двостороннє припинення вогню, а також узгодити лінію розмежування. Лише дотримання таких домовленостей може стати першою передумовою для обговорення можливості введення миротворчого контингенту на Донбас.

Але це лише перший крок. Потім визначається завдання миротворчій місії: наприклад, демілітаризація територій, що знаходяться в зоні АТО, подальша стабілізація і відновлення регіону.

Але якщо говорити про можливість появи миротворців в Україні, то найбільшою загрозою для нас в цьому випадку є введення російського контингенту. Адже перемир'я, яке після цього настане,

буде лише ілюзією, і ситуація на Донбасі переросте не просто в заморожений конфлікт. Ми отримаємо справжню відстрочену війну.

Яскравим прикладом діяльності російських миротворців є Придністров'я. Ще яскравішим – Південна Осетія, де присутність миротворців РФ була використана для провокацій, а регіон став плацдармом для агресії проти Грузії.

Є ризик, що на Україну тиснутимуть аби схилити її до згоди на введення російських миротворців. Але це компроміс, на який іти не можна. Сама ідея введення миротворчого контингенту не несе загрози, але це не мають бути російські військові. Максимум, на що ми можемо погодитися – присутність військових спостерігачів з боку РФ. Про повноцінний російський контингент не може бути і мови.

Повна версія [тексту](#)

Співдиректор програм зовнішньої політики та міжнародної безпеки Центру Разумкова Олексій МЕЛЬНИК

ОТРИМАННЯ ФІНАНСОВОЇ ДОПОМОГИ ВІД МВФ ЗМЕНШИТЬ РИЗИКИ ДЕФОЛТУ В УКРАЇНІ

На 2015р. за зовнішніми зобов'язаннями потрібно приблизно \$10-11 млрд. і ще \$4-5 млрд. на покриття дефіциту рахунку поточних операцій. Ще \$1-2 млрд. потрібні для підтримки платіжного балансу. Тобто ми виходимо на мінімальний рівень у \$15-17 млрд.

Отримання додаткової фінансової допомоги від МВФ та інших міжнародних кредиторів означатиме, що ризики дефолту мінімізуються. Цього року має йтися про недопущення дефолту та забезпечення хоча б мінімальної макроекономічної стабілізації.

Проте це можливо лише у випадку, коли агресія не буде суттєво розростатися і ситуація на сході країни буде умовно стабільною.

Повна версія [тексту](#)

Директор економічних програм
Центру Разумкова
Василь ЮРЧИШИН

ВІДКЛЮЧЕННЯ ВІД СИСТЕМИ SWIFT ЗНИЗИТЬ ІНВЕСТИЦІЙНУ ПРИВАБЛИВІСТЬ РОСІЇ

Відключення Росії від системи SWIFT, потрібно розглядати в пакеті санкцій проти РФ. Для самої Росії це спричинить багато незручностей, через які іноземні інвестори не захочуть вкладати гроші в російські підприємства.

Відключення призведе до того, що будь-які розрахунки займатимуть значно більше часу. Це також ускладнить роботу з цінними паперами, де розрахунки повинні виконуватися в реальному часі. Крім того, будь-які платежі, що надходять, будуть проходити додаткову прискіпливу перевірку. Це, звичайно, ускладнить систему і призведе до втрати часу, а в сучасному світі час переказу

коштів, час зарахування коштів — це вагомий економічний фактор.

Також процес здешевлення нафти, який відбувається у світі одночасно з санкціями, істотно впливає на російську економіку. Ця комплексність дійсно вказує на те, що падіння економіки Росії буде досить суттєве і вийти з нього буде не так легко. Тому що економіка, яка опиняється у рецесивному стані, край неохоче з нього виходить.

Повна версія [тексту](#)

Директор економічних програм
Центру Разумкова Василь ЮРЧИШИН

БРАК ЕКОНОМІЧНОЇ СВОБОДИ В УКРАЇНІ СПРИЧИНЕНИЙ ВІЙНОЮ І ВІДСУТНІСТЮ РЕФОРМ

Україна втрачає позиції в рейтингу економічної свободи (Україна посіла 161 місце зі 177 країн у рейтингу "Індекс економічної свободи", опублікованому фондом *Heritage Foundation*) через війну і відсутність реформ. Безумовно, через російську агресію можливості для розвитку економіки істотно погіршилися. Не варто забувати і про те, що впродовж року не відбулося звільнення бізнесу. Більш того, ціла низка умов для ведення бізнесу значно погіршилися: тут і слабкі адміністративні реформи, і стрімка девальвація гривні, і збільшення фіскального тиску.

Важливим для інвестора є те, наскільки в країні забезпечені права власності і наскільки повноцінно функціонує судова система. Ці моменти не пов'язані з війною. Навпаки, війна повинна простимулювати ті сфери, які є загальносистемними для країни, щоб вони активно змінювалися.

Таким чином, сам по собі рейтинг істотно не впливає на рішення міжнародних фінансових інститутів і приватних інвесторів стосовно входження

або невходження в країну. Але оскільки рейтинги відбивають ситуацію в країні, це, звичайно, повинно вкотре насторожити керівництво нашої країни, підштовхнути його до змін, аби інвестор міг сприймати країну позитивно.

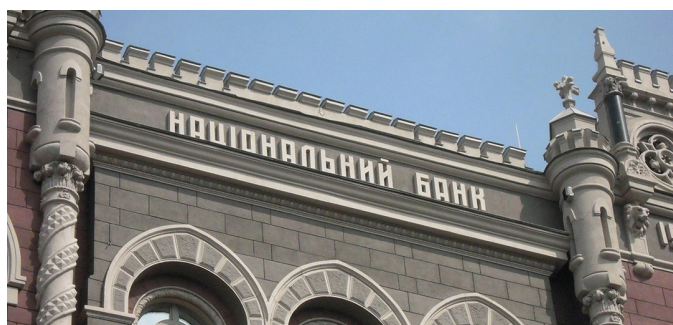
Повна версія [тексту](#)

Директор економічних програм
Центру Разумкова Василь ЮРЧИШИН

ПРОЗОРІСТЬ У ДІЯЛЬНОСТІ НБУ І БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ МОЖЕ ДОПОМОГТИ СТАБІЛІЗУВАТИ ГРИВНЮ

Поки що немає реального підґрунтя для стабілізації гривні, тобто курс може продовжити падати. Ситуацію могла би покращити прозорість політики Нацбанку та чіткий контроль за коштами, які виділяють на рефінансування банків.

Сьогодні долар для українців як був не доступним, так і залишається. Скасування індикативного курсу теж не призвело до стабілізації, тому що основні чинники, основні ризики, які були пов'язані з девальвацією долара, залишилися. Це зокрема невідзначеність валютної політики, слабкість контролю центрального банку за діяльністю банківської системи. Ці чинники не усунуті, тому долар не має основи для стабілізації.

Найперше і найважливіше, що слід зробити – це забезпечити прозорість діяльності НБУ, прозорість банківської системи, прозорість ухвалення рішень і контроль за цими рішеннями.

Повна версія [тексту](#)

Директор економічних програм
Центру Разумкова Василь ЮРЧИШИН

У цьому номері Інформаційного бюлетеня наведені окремі результати досліджень, проведених соціологічною службою Центру Разумкова спільно з Фондом “Демократичні ініціативи ім.Ілька Кучеріва” 20-24 грудня 2013р. в усіх регіонах України та 19-24 грудня 2014р. в усіх регіонах України, за

винятком Криму. Опитано 2 010 та 2 008 респондентів віком від 18 років, відповідно. Теоретична похибка кожної вибірки – 2,3%.

Більш докладно з результатами соціологічних досліджень, проведених Центром Разумкова, можна ознайомитися на нашому сайті <http://www.razumkov.org.ua>.

Зараз в Україні чимало складних проблем. Але якщо говорити про найголовніші, які з них Ви б виділили як першочергові?*

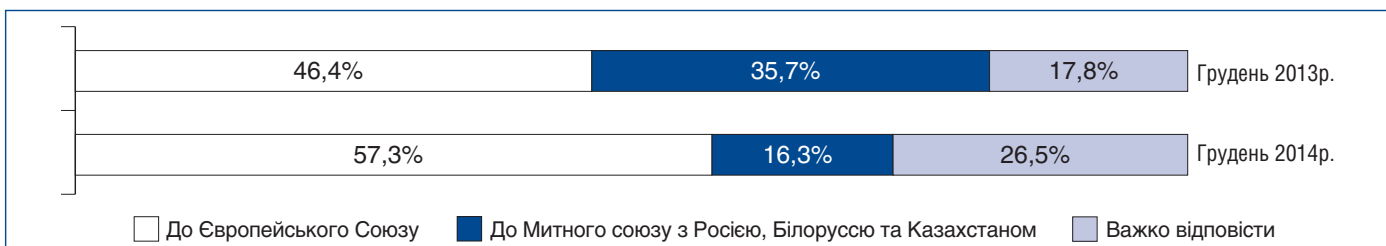
% опитаних

Нормалізація ситуації на Донбасі, досягнення миру	79,4
Поліпшення матеріального становища людей – зростання зарплат, пенсій	47,9
Забезпечення економічного зростання	43,4
Боротьба з корупцією	33,8
Зміцнення гривні, боротьба з інфляцією, зупинення росту цін	29,8
Створення нових робочих місць, подолання безробіття	26,6
Соціальні реформи, що забезпечують захищеність людей – медична, пенсійна тощо	25,7
Забезпечення енергетичної безпеки України	23,6
Врегулювання відносин з Російською Федерацією	21,8
Люстрація в органах влади, очищення влади від негідних посадовців	21,2
Впровадження Угоди про Асоціацію з Європейським Союзом, євроінтеграція	20,5
Реформування Збройних Сил України, забезпечення обороноздатності країни	18,3
Реформування органів правопорядку та судова реформа	13,2
Проведення конституційної реформи	12,5
Досягнення нової якості влади, яка була б підконтрольна громадянам	12,3
Розвиток села, сільськогосподарського виробництва	9,6
Децентралізація та розвиток місцевого самоврядування	5,5
Формування сприятливого для розвитку бізнесу середовища	4,2
Розвиток громадянського суспільства, виховання громадянина	3,8
Реформування житлово-комунального господарства	2,6
Вирішення екологічних проблем	2,2
Реформування освіти та виховання	2,1
Зміни виборчого законодавства	1,8
Гуманітарна сфера: формування національної свідомості (мова, мистецтво)	1,6
Розвиток незалежних медіа, запуск громадського телебачення	1,3
Інше	0,3
Важко відповісти	0,8

* Респондентам пропонувалося відзначити не більше п'яти прийнятних варіантів відповіді.

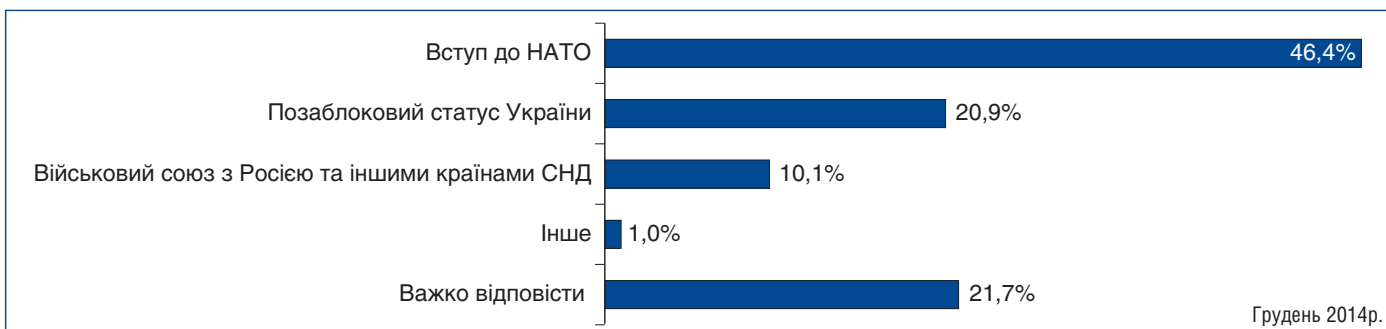
Вступ до якої спільноти для України є пріоритетним?

% опитаних

Який варіант забезпечення безпеки був би найкращий для України?

% опитаних

Події Центру Разумкова

УЧАСТЬ У ФОРУМІ “ЄВРОПА-УКРАЇНА”

Делегація Центру Разумкова, до якої увійшли заступник генерального директора Ю.Якименко, співдиректори програм зовнішньої політики і міжнародної безпеки М.Пашков і О.Мельник, директор енергетичних програм В.Омельченко, провідний експерт політико-правових програм В.Замятін, взяла участь у VIII Форумі “Європа-Україна”, який відбувся 15-17 лютого у м.Лодзі (Польща).

Форум зібрав понад 500 учасників, серед яких – представники урядів, члени парламентів, дипломати, відомі урядові та незалежні експерти, представники органів місцевого самоврядування, ділових кіл з України та країн ЄС, США, Молдови, Грузії та інших країн. На відкритті Форуму заступник генерального директора Центру Ю.Якименко презентував основну доповідь Форуму – [Аналітичну доповідь Центру Разумкова “Україна 2014-2015: Долаючи виклики”](#).

Експерти Центру взяли активну участь у роботі тематичних панелей Форуму з питань зовнішньої політики, безпеки, енергетики та суспільно-політичних проблем.

Представницький форум був організований польським Інститутом східних досліджень – партнерською організацією Центру Разумкова.

КРУГЛИЙ СТІЛ “ПЕРСПЕКТИВИ ВІДНОСИН УКРАЇНА-РФ: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ І ПРАКТИЧНІ КРОКИ

5 лютого 2015р. Центр Разумкова спільно з Представництвом Фонду Конрада Аденауера в Україні провів Круглий стіл “Перспективи відносин Україна-РФ: концептуальні підходи і практичні кроки”.

У його роботі взяли участь народні депутати України, представники Кабінету Міністрів України, профільних міністерств і відомств, державних і неурядових дослідницьких установ, неурядових аналітичних центрів, представники посольств іноземних країн в Україні, міжнародних організацій, іноземні експерти, журналісти та ін.

На Круглому столі було презентовано спеціальний випуск журналу “Національна безпека і оборона” (№5-6, 2014), в якому опубліковані аналітичні

матеріали Центру Разумкова, результати соціологічних досліджень, інтерв'ю іноземних експертів, дипломатів.

УЧАСТЬ У ВІЗИТІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ ДО ФРН

Провідний експерт політико-правових програм Центру Разумкова В.Замятін 26-30 січня 2015р. брав участь у візиті делегації українських політиків (до якої входили, зокрема народні депутати від фракцій “Блоку Петра Порошенка”, “Народного фронту”, “Батьківщини” Верховної Ради України) до Федеративної Республіки Німеччини.

Під час візиту відбулися зустрічі української делегації у Відомстві Федерального канцлера ФРН, Німецькому Бундестагу, Ландтагу Саксонії, штабквартирі ХДС, Академії Фонду Аденауера з провідними німецькими політиками (фракції ХДС/ХСС), членами Німецько-Української парламентської групи, а також експертами в сферах державної політики, зовнішніх відносин, партійного будівництва (зокрема Н.Ланге, О.Нідермайером).

Під час зустрічей обговорювалися теми двосторонніх відносин між Україною та ФРН, реформ в Україні, розвитку ситуації в окремих регіонах Донецької та Луганської областей України, особливостей функціонування партійно-політичної системи ФРН. В.Замятін представив погляд експертів Центру Разумкова на ці проблеми. Візит був організований Представництвом Фонду Конрада Аденауера в Україні.

УЧАСТЬ У ЗАСІДАННІ СТРАТЕГІЧНОГО ДИСКУСІЙНОГО КЛУБУ

11 лютого 2015р. у Миколаєві відбулося засідання Стратегічного дискусійного клубу в рамках проекту Інституту світової політики “Стратегічний дискусійний клуб у регіонах України” який реалізується за підтримки уряду Норвегії.

Метою проекту є проведення у східних та південно-східних областях публічного обговорення інструментів забезпечення безпеки та зміцнення української держави. Ціль – залучити регіональні еліти, які тривалий час залишалися в інтелектуальній ізоляції, до участі в дебатах стосовно стратегічного розвитку країни.

Разом з українськими та міжнародними військовими експертами і дипломатами країн-членів ЄС від Центру Разумкова у засіданні взяв участь директор військових програм Микола Сунгуровський.

На засіданні обговорювалися ключові ризики та загрози національній безпеці України.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦЕНТР ЕКОНОМІЧНИХ І ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
ІМЕНІ ОЛЕКСАНДРА РАЗУМКОВА

Адреса: 01015, Україна, Київ, вул. Лаврська, 16
Телефон: (044) 201-11-98, факс: (044) 201-11-99
Зворотній зв'язок: newsletter@razumkov.org.ua